

Dávid Husz – otec mesta Poprad

Pre slávnosť odhalenia pamätnej tabule v evanjelickom a.v. kostole v Poprade pripravila a predniesla PhDr. Zuzana Kollárová, PhD, Štátny archív v Levoči, pobočka Poprad

Ťažko je obyčajne charakterizovať človeka menom Dávid Husz. V slovníkoch sa o ňom píše ako o podnikateľovi, hoteliérovi, staviteľovi, mešťanostovi, notárovi, starostovi a poštmajstrovi. Dalo by sa však povedať, že výnimočnému Popradčanovi možno dať omnoho viac prívlastkov. Všetko však čo robil, bolo z lásky k rodnému mestu.

Osobný život

Dávid Husz sa narodil 28. novembra 1813 v Poprade. Jeho otec Samuel Husz bol živnostníkom a matkou mu bola Anna Mária, rod. Scholtzová. Huszovci mali pravdepodobne viacero detí, ako tomu nasvedčuje Protocoll Scholae Trivialis¹. 3. februára 1812 nastúpil do prvej triedy Samuel Husz, 6. októbra 1823 Ferdinand Husz, 10. októbra 1831 Amália Huszová. Dávid získal základné vzdelanie v rodnom Poprade, kde vstúpil do prvej triedy v roku 1818 a odišiel v roku 1827.² Potom študoval na gymnáziu v Kežmarku a jeden rok kvôli maďarčine v Miškolci. Jeho blízky spolupracovník v Karpatskom múzeu, evanjelický farár v Spišskej Belej a historik Samuel Weber³ uviedol, že v rokoch 1833 - 1849 pôsobil ako správca dvora na majetku veľkostatkára Titusa von Berzeviczy vo Veľkej Lomnici. Tu sa priučil stolárskemu remeslu, ktoré neskôr prakticky uplatňoval pri stavebných aktivitách.⁴ Domnievame sa, že sa Husz vrátil do Popradu už v roku 1844, keďže pod číslom 323 bol Dávid Husz 31. decembra 1844 zapísaný do Protokolu novoprijatých mešťanov. Je tu uvedený ako syn mešťana, bez profesie (bez remesla), ktorý zaplatil taxu 3 zlaté.⁵

Návrat do rodného mesta

13. januára 1840 uzavrel manželstvo v ev. a. v. kostole v Poprade so Zuzanou Julianou, rod. Brendlovou⁶ s ktorou mal šesť detí – Františku (*†1843), Martina (*†1844), Kolomana (*†1850), Arpáda Adolfa (*†1852), Kornela Baltazára (*†1855) a Irenu Lauru (*†1856). Žiaľ, všetky deti im v roku narodenia zomreli. Rodičmi Zuzany Huszovej bol Martin a Anna Zuzana, rod. Danielisová. Zuzana bola napriek nenaplnenému rodičovskému

---

¹ ŠA Le – pob. Poprad, Archív Popradského seniorátu, Protocollum Scholae Trivialis Evangelicae Popradensis XXI.

² ŠA Le – pob. Poprad, Archív Popradského seniorátu, Protocollum Scholae Trivialis Evangelicae Popradensis XXI.

³ Bližšie pozri: KOLLÁROVÁ, Zuzana: Samuel Weber. Kežmarok 2008.

⁴ WEBER, Samuel: Ehrenhalle verdienstvoller Zipsler des XIX. Jahrhunderts 1800 – 1900, Spišská Nová Ves 1901, s. 465 – 468.

⁵ ŠA Le, pob. Poprad: Magistrát mesta Poprad Protokol mešťanov 1779 – 1860.

⁶ Bližšie pozri: Husz Dávidné szül. Brendl Julia. In: Jahrbuch des ungarischen Karpathen Vereins XXIII/1896, 148.

snu vernou priateľkou a oporou Dávida Husza vo všetkých jeho aktivitách. Huszovci financovali prvý sirotinec pre opustené a chudobné deti v Poprade.⁷

Od 1849 pôsobil v Poprade ako mestský notár, člen mestskej rady, starosta. Vykonával funkciu poštmajstra, mal v prenájme poštovú dopravu. V roku 1850 poskytoval povoznícke služby pre blízke železozrudné bane na trase Český Tešín – východné Slovensko v službách arcikniežaťa Albrechta. Podľa Samuela Webera mohlo sa o ňom povedať, že: „*Bol zamestnaný dňom i nocou, všade za všetko zodpovedal a bol vždy po ruke.*“⁸

Nevieme presne, kedy sa Dávid Husz zoznámil so svojim celoživotným priateľom evanjelickým farárom Karolom Wünschendorferom (*21. 10. 1832 Majerka – †16. 7. 1914 Poprad), ktorý prišiel do Popradu 15. novembra 1857. Nepochybne ich spojila nielen viera, ale hlavne spoločné záujmy a práca. Nazývali ich nerozlučnými priateľmi.⁹

Rodina Huszova bývala v roku 1869 v Poprade na Zimnej ulici č. 51. Ich dom mal 6 izieb a 1 kuchyňu, 3 komory, 2 pivnice, 2 sklepy 3 šopy, 11 maštali a 1 sýpku, 5 kobýl, 10 kráv, 3 teľatá a 20 ošípaných. V dome býval Dávid a Júlia Huszovci, Sidónia Huszova (*1860) a okrem toho Frederika Strompfová (*1855), kočiši Ján Fábry, Michal Ondruško, Martin Zeman, domáce Janka Ondrušková, Anna Jurásiová a učeň Michal Konfala. Kočiši a domáce boli z Vrbova, Filíc, Kravian a Lesnej. Dávid Husz vlastnil ďalšie domy – 64/a, kde býval v podnájme kolár Pavol Wall s rodinou bez akýchkoľvek zvierat; v ďalšom dome 64/b býval pivovarník Karol Gütler s rodinou, ktorý mal 3 kone, 3 žriebätá, 2 kravy a 3 ošípané, mlatec Martin Lux s rodinou. V dome č. 136 bývali nemajetní nádenníci Štefan Schweitzer s rodinou, Jakub Mauksch s rodinou, Mária Ondrušková, Katalína Wieszová.¹⁰

Rozvoj cestovného ruchu

Podľa neznámeho autora, ktorý písal v Karpathen Post v roku 1939, Dávid Husz mal v meste vlastný hostinec. Určite s tým súviselo výstavba, rozšírenie a zmodernizovanie popradského pivovaru v rokoch 1858 – 1859.¹¹

Pod vplyvom rozvoja priemyslu v Nemecku a v Rakúsku v 70-tych rokoch 19. storočia, Vysoké Tatry zaznamenali vzostup cestovného ruchu. V tom čase sa vo Vysokých Tatrách nenachádzali temer žiadne možnosti stravovania a ubytovania. Zaujímavci o turistiku si najímali ubytovanie v Poprade alebo v Kežmarku. To doviedlo nápaditého a podnikateľského Huszovho ducha k ďalším aktivitám.

⁷ KOLLÁROVÁ, Zuzana (zost.): Biografický slovník mesta Poprad. Poprad 2004, s. 92, 94.

⁸ WEBER, Samuel: Ehrenhalle verdienstvoller Zipser des XIX. Jahrhunderts 1800 – 1900, Spišská Nová Ves 1901, s. 465 – 468.

⁹ TISZA, Max: Karl Wünschendorfer (1832-1914). In: Jahrbuch des ungarischen Karpathenvereins XLII/1915, s. 74 – 76.

¹⁰ ŠA Le – pob. Poprad, MM P Sčítanie ľudu 1869, šk. 130.

¹¹ Karpathen Post 1939, č. 5, s. 6.

Jeho intuícia sa ukázala ako nesmierne správna, keď sa rozhodol postaviť turisticko - kúpeľný komplex známy ako **Huszov park**¹², ktorý budoval v Poprade v rokoch 1868 – 1880. Počiatočná investícia lákala čoraz viac hostí a Husz musel skoro každé 2-3 roky pribudovať niečo nové. Napokon v parku stálo v 8 budov z toho 3 hotely so salónmi, turistická ubytovňa, reštaurácia, konferenčná miestnosť, tanečná sála, javisko pre divadlo, kolkáreň, piváreň, horúce a studené kúpele, park s petovaným trávnikom, stromami, okrasnými kríkmi a záhonmi kvetov, udržiavanými chodníkmi, besiedkami a lavičkami. Prvým tatranským turistom a návštevníkom mesta boli k dispozícii fiakristi, ktorí ich vozili nielen do Tatier, ale aj po okolí. Usporadúval koncerty, prednášky, večery spišskej poézie. Zuzana Huszová v priestoroch parku organizovala v roku 1887 kultúrno-spoločenskú lotériu, ktorej finančný výťažok bol určený na nákup zbierok a vybudovanie expozície Karpatského múzea.¹³ Huszovi neprekážala ani konkurencia v podobe Westerovho parku pri Veľkej Lomnici, Trhového parku (Messe Park) v Kežmarku, či Grébového parku v Spišskej Sobote. Skôr ich považoval za žiaduce pre hostí, ktorí mali čoraz viac finančných prostriedkov.¹⁴

S podporou Karola Wünschendorfera začal Husz naplňať svoj sen o pretvorení provinčného mesta Poprad na turistické centrum najskôr prostredníctvom veľkej agitácie neskôr úzko spojenej s veľkými činmi. Správne predvídali, že vybudovanie železničnej trate vedúcej cez Poprad, zmení jeho osud. Keďže Popradčania neboli nadšení vedením koľají cez ich pozemky, museli obaja priatelia vyvinuť veľa úsilia, aby presvedčili pochybovačov o dôležitosti takejto cesty. Ako znalci domáceho terénu sa podieľali na vytýčení železničnej trasy, ktorej časť prechádza mestskou parcelou pod názvom Häuschen a mala tvar otáznika. „*Kto to tak chce? – Dávid Husz a Karol Wünschendorfer.*” Prvý vlak po **Košicko – bohumínskej železničnej trati** prešiel cez Poprad v roku 1871.¹⁵

Roku 1873 bol zakladajúcim členom **Uhorského karpatského spolku**, prvého turistického spolku v Uhorsku, ktorý sa okrem iného zaslúžil o intenzívnu masovú reklamu Vysokých Tatier a ich okolia.¹⁶

Činnosť Dávida Husza v oblasti cestovného ruchu vyzdvihol neznámy autor v XXI. ročníku ročenky Karpatského spolku Jahrbuch des ungarischen Karpathenvereins v roku 1894, keď ho uviedol ako 3. najvýznamnejšieho človeka spolku po Friedrichovi Davidovi Fuchsovi a Eduardovi Blasym. „*Otec Husz*” musí byť známym ako jeden z prvých, ktorý pre turistiku vykonal veľkú službu.” Podľa autora bol Husz akýmsi zberným bodom hlavne pre nemeckých turistov, staral sa o nich a vodil ich na miesta, ktoré najskôr sám alebo s

---

¹² Blížšie o parku MALOVCOVÁ, Božena: Popradské parky v prúde času. In: Z minulosti Spiša XIV, 2006, s. 43 – 54.

¹³ KOLLÁROVÁ, Zuzana (zost.): Biografický slovník mesta Poprad. Poprad 2004, s. 94.

¹⁴ Karpathen Post 1939, č. 5, s. 6.

¹⁵ TISZA, Max: Karl Wünschendorfer (1832-1914). In: Jahrbuch des ungarischen Karpathenvereins XLII/1915, s. 74 – 76.

¹⁶ Karpathen Post 1939, č. 5, s. 6.

Veľčanom a riaditeľom kúpeľov v Starom Smokovci Eduardom Blasym, či s inými priateľmi, absolvoval. Vo všetkých životných situáciách bol horlivým, usilovným a neúnavným pracovníkom. Napriek všetkým vyznamenaniam, ktoré získal v neskorších rokoch, ostal jednoduchým, skromným, nevedel sa vystatovať, nebol pyšným a ani márnomyseľným. Najviac boli oceňované jeho organizačné schopnosti, ktoré využíval pri stavbe turistických chodníkov a chát.¹⁷

Členovia Uhorského karpatského spolku sa popri spomenutej činnosti venovali aj vede a ich veľkou túžbou bolo zriadenie múzea v ktorom by mohli prezentovať výsledky svojich výskumov. Na valnom zhromaždení 6. augusta 1876 bol schválený muzeálny fond, odhlasovaný základný kapitál a zvolená prípravná komisia. V tom čase sídlom spolku bol Kežmarok. Veľký význam múzea si uvedomovali aj obyvatelia Veľkej a Popradu, ktorý sa usilovali o založenie **Karpatského múzea** práve v spomenutých mestách. Veľčania založili muzeálny spolok v roku 1882, no Popradčania sa s touto skutočnosťou nezmierili. Dávid Husz ponúkol spolku stavebný pozemok v blízkosti Huszovho parku a pivovaru a 8000 zlatých, čo sa nedalo odmietnuť. Už pred začatím stavebných prác, boli v roku 1883 presťahované zbierky z Kežmarku do Popradu a boli prvýkrát vyinštalované v jednom z turistických domov Huszovho parku. Na ich správu bola zvolená 10. marca 1883 muzeálna komisia, ktorej predsedom sa stal dr. Samuel Roth, kustódom Karol Wünschendorfer, tajomníkom Alexander MÜNICH, pokladníkmi Dávid Husz, František Déneš, vedúcimi oddelení Martin Róth, Samuel Weber a Eugen Payer. Finančnú zbierku so stovkami prosebných listov organizoval opäť Karol Wünschendorfer.¹⁸ Stavbu múzea realizoval kežmarský staviteľ Ján Kažimír podľa projektov architektov Kundu a Jakobfyho s menšími úpravami levočského inžiniera A. Gleviczského. Stavba bola dokončená v roku 1882 a tvorila asi 2/5 terajšieho múzea (úpravy a rozšírenie objektov sa konali v rokoch 1907, 1926 a 1978 – 1986). Slávnostné otvorenie múzea sa uskutočnilo 21. augusta 1886.¹⁹ V krátkom čase sa dostalo do povedomia domácich i zahraničných hostí o čom svedčí celý rad uznaní a vyznamenaní (1878 Paríž, 1881 Benátky, 1885 Budapešť, 1893 Grenobl a pod.). Od roku 1888 bol Karol Wünschendorfer predsedom muzeálnej komisie a de facto viedol celé múzeum. Keď sa začala letná sezóna, dá sa povedať, že býval v múzeu. Dávid Husz finančne podporoval aj získavanie zbierok a prevádzku múzea.²⁰ Podľa Webera Husz sľúbil finančnú podporu múzeu v hodnote 1/10 z výnosu Huszovho parku. Okrem toho sa manželia zaviazali, že do ich smrti dostane múzeum každoročne 200 zlatých. Múzeu darovali mreže v hodnote 400 zlatých. Weber aj nostalgicky zaspomínal, že keď sa v muzeálnej kase objavil nedostatok

---

¹⁷ Jahrbuch des ungarischen Karpathenvereins XXI, 1894, s. 173 – 174.

¹⁸ TISZA, Max: Karl Wünschendorfer (1832-1914). In: Jahrbuch des ungarischen Karpathenvereins XLII/1915, s. 74 – 76.

¹⁹ V časopise Turistik, Alpinismus und Wintersport 10. – 11. Folge, April – Mai 1925, s. 153 sa uvádza dátum otvorenia 6. august 1887.

²⁰ Podtatranské múzeum Poprad 1876 – 1996, s. 2 – 3; Karpathen Post 1939, č. 5, s. 6.

a vo vplyvnom kruhu nikto nevedel, ako to zastrešia, pomohol otec Husz, ktorý otvoril peňaženku a bez rozpakov dlh vyrovnal...²¹

Aktivity v evanjelickej a. v. cirkvi

Aktívny človek Dávid Husz sa s celým srdcom zapájal do života evanjelickej a. v. cirkvi v Poprade. Nepochybne to bolo aj pod vplyvom už spomínaného evanjelického farára Wünschendorfera. Paradoxne, novým impulzom práce pre cirkev bol veľký požiar v roku 1860 v meste Poprad, ktorý narobil veľa škody na cirkevnom majetku. 6. júna zhorela aj fara a aj strecha kostola. V rokoch 1862 – 1863 bol poverený Ján (Johann) Hauszer a člen konventu Dávid Husz s farárom Karolom Wünschendorferom zabezpečiť nový organ. Starý organ s 12 registrami bol vymenený 15. novembra 1863 za nový.²²

V roku 1870 zvolili Dávída Husza za cirkevného inšpektora. Domnievame sa, že v tomto čase zažila evanjelická cirkev v Poprade svoj vrchol, keďže väčšina obyvateľov mesta sa hlásilo k evanjelickému náboženstvu. Okrem Husza bolo v cirkevnej rade viacero významných mužov: farár Karol Wünschendorfer, cirkevný kurátor Eduard Glatz, notár konventu Ján (Johann) Glatz, školský inšpektor papiernik Ladislav Czizer a členovia konventu – Samuel Weber, Juraj Gömöry, Eduard Graff, Karol Raab, Tobias Wagner, Ferdinand Nepko, Adolf Brendel, Ludvig Graff a Samuel Strompf.²³

Takáto silná zostava sa pustila v roku 1887 do stavby fary, avšak najväčšie bremeno ostalo (zrejme dobrovoľne) na pleciach samotného Husza, ktorý zabezpečoval jednak stavebný materiál a jednak financie. Prispievateľov bolo viacero – súkromné osoby, či podporné fondy (spomeňme napr. „kráľovský majestát“, spolok Segitskég z Budapešti, arciknieža Albrechta, grófa z Javoriny Christiana Hohenlohe, riaditeľ a Košicko-bohumínskej železnice a pod.) Vybralo sa 5645 zlatých a 7 grajciarov, potrebných však bolo 6326 zlatých a 79 grajciarov. Finančný rozdiel v sume 681 zlatých a 72 grajciarov uhradila rodina Huszová. Rodina Huszova odkázala evanjelickej cirkvi 30 000 zlatých, ktoré mali byť vyplácané po 300 zlatých ročne z výnosu Husz parku. Ešte krátko pred smrťou (1888) daroval Dávid Husz cirkvi 60 zlatých.²⁴ Vo svojom testamente Huszovci odkázali evanjelickej škole 150 zlatých.²⁵

---

²¹ WEBER, Samuel: Ehrenhalle verdienstvoller Zipser des XIX. Jahrhunderts 1800 – 1900, Spišská Nová Ves 1901, s. 465 – 468; Turistik, Alpinismus und Wintersport 10. – 11. Folge, April – Mai 1925, s. 155 – 157..

²² TISZA, Max: Karl Wünschendorfer (1832-1914). In: Jahrbuch des ungarischen Karpathenvereins XLII/1915, s. 74 – 76; CHALUPECKÝ, Ivan (zost.): Dejiny Popradu, Poprad 1998, s. 169, 429, 435.

²³ ŠA Le – pob. Poprad, Archív Seniorátu ev. a. v. cirkvi v Poprade, Visitationes Protocoll der evangelischen Gemeinde Poprad 1872.

²⁴ V Poprade bolo v roku 1850 348 rímskokatolíkov a 711 evanjelikov. In: KALAVSKÝ, Michal: Národnostné pomery na Spiši v 18. storočí a v p. polovici 19. storočia. Bratislava 1993, s. 96; ŠA Le – pob. Poprad, Archív Seniorátu ev. a. v. cirkvi v Poprade, Visitationes Protocoll der evangelischen Gemeinde Poprad 1872.

²⁵ Súkromný archív rodiny Adamčíkovej, Ecclesiae Aug. Evang. Popradiensis. Protocollum Ecclesiasticum concinnatum, s. 397 – 403; WEBER, Samuel: Ehrenhalle verdienstvoller Zipser des XIX. Jahrhunderts 1800 – 1900, Spišská Nová Ves 1901, s. 465 – 468.

Posledná cesta

Obyvatelia mesta Poprad ho z vďačnosti radi oslovovali „*Otec Husz*“. Za zásluhy o turistiku, kúpeľníctvo, cirkev a školstvo mu panovník František Jozef (1830 – 1916) udelil Zlatý kríž za zásluhy s korunou.²⁶

Dávid Husz ochorel 13. januára 1889. Po krátkej nemoci mu ubudli posledné sily. Zomrel popoludní o pol piatej 21. januára 1889 v Poprade, vo veku 76 rokov. Pochovali ho 24. januára o 14,00. Jeho pohreb sa stal smútočnou manifestáciou stoviek ľudí. Vence, ktoré sa nevmetili na rakvu, museli odväzať na vozoch. Mŕtve telo odprevádzala štvorhlasná pieseň Spišského učiteľského spevokolu a smútočná reč jeho dobrého priateľa a popradského evanjelického farára Karola Wünschendorfera. „*Byť ti oddaný do smrti, tak ja chcem tebe korunu života dať...*“²⁷ Jeho telo bolo položené do rodinnej hrobky, ktorú dal sám vybudovať. Na jednej strane boli uložené ich deti, na druhej bolo miesto pre manželov Huszovcov. Na hrobke bol nápis: Miesto odpočinku rodiny Huszovej. Na prednej strane bol umiestnený spojený monogram D. J. H. (Dávid Júlia Husz). Hrobka bola ohradená železnou záhradkou v ktorej bolo vysadených mnoho kvetov a starala sa o ňu evanjelická cirkev v Poprade.²⁸ Po manželovej smrti Zuzana prevzala na seba všetky jeho aktivity, záväzky a naďalej finančne podporovala múzeum. Zomrela o sedem rokov neskôr, ako 78 ročná 16. februára 1896.²⁹

Na počesť významného muža bol odhalený 3. augusta 1913 pamätník pred budovou terajšieho Podtatranského múzea v Poprade s jeho reliéfnym zobrazením, ktorý podľa návrhu Ľudovíta Rápoltyho zhotovil Alojz Štróbl. Slávnostnú reč predniesol gróf Alexander Teleky. „*Dnes sme sa zišli, aby sme si pripomenuli a oslávili nášho spolupracovníka. Uplynulo od vtedy skoro 25 rokov, keď ho vytrhla z nášho kruhu smrť, no jeho meno predsa žije medzi nami tak, akoby existoval v rade živých.*“ Vyzdvihol v nej Huszove vlastenectvo, prácu v evanjelickom cirkevnom zbore, v oblasti školstva („*pre neho bola škola nielen miesto, kde sa učí čítať a písať, ale samostatným hniezdom, kde sú vyučované šľachetné city, silné cnosti patriotizmu a vernosti Spišu*“), obetavosť, založenie múzea a pod.³⁰

Ešte v roku 1939 niesla jeho meno – Huszov vŕšok (Husz Hügel), dnešná hora Limbovec, ktorá sa nachádza pri Popradskom plese. „*Husz bol vzorom múdrosti, usilovnosti,*

---

²⁵ ŠA Le – pob. Poprad, Archív Seniorátu ev. a. v. cirkvi v Poprade, Protocollum Scholae Trivialist Evangelicae Popradensis XXI, s. 107.

²⁶ WEBER, Samuel: Ehrenhalle verdienstvoller Zipser des XIX. Jahrhunderts 1800 – 1900, Spišská Nová Ves 1901, s. 465 – 468.

²⁷ Karpathen Post X, 24. 1. 1889, č. 4, s. 2; WEBER, Samuel: Ehrenhalle verdienstvoller Zipser des XIX. Jahrhunderts 1800 – 1900, Spišská Nová Ves 1901, s. 465 – 468.

²⁸ WEBER, Samuel: Ehrenhalle verdienstvoller Zipser des XIX. Jahrhunderts 1800 – 1900, Spišská Nová Ves 1901, s. 465 – 468.

²⁹ ŠA Le – pob. Poprad, Archív Seniorátu ev. a. v. cirkvi v Poprade, Cirkevný protokol ev. a. v. Poprad 1880 – 1909. V mene ev. a. v. cirkvi písal po Huszovej smrti 4. apríla 1889 F. Peschko list Zuzane Huszovej kvôli majetkovým záležitostiam.

³⁰ TELEKY, Alexander: David Husz. In: Jahrbuch XLI, 1914.

*horlivosti a pritom veľkorysosti Spišiaka, ktorý vlast' miloval, pre vlast' pracoval a ju aj podporoval.*³¹

V roku 1924 Obecný notársky úrad v Poprade hlásil okresnému náčelníkov v Spišskej Sobote možných dedičov majetku Huszovcov: 1/ vdova po Fridrichovi Peschkovi Ilka rod. Huszova; 2/ vdova po Vilhelmovi Huszovi, Lujza rod. Jaschková; 3/ manželka Jána Stadlera Vilma, rod. Huszová. *„Ostatní nápadníci sú v Budapešti, v Rumunsku (v Sedmohradskej) a možno, že aj inde a sú aj takí, ktorých terajší pobyt je nikomu známi. Pravdepodobné je aj to, že v terajšom páde do úvahy sa majú brať nielen dedičia Husza Dávida, ale aj dedičia po nebohej Husz Davidovej rod. Julie Brendl*“³²

Ako sa zdá, Popradčania zabudli na svojho veľkého Otca Husza, ktorého meno pripomína už len pamätník pri múzeu. Ľudská hlúposť zapríčinila, že rodinná hrobka rodiny Huszovej bola zbúraná pri likvidácii popradského cintorína v 50-tych rokoch 20. storočia.³³

---

³¹ Karpathen Post 1939, č. 5, s. 6.

³² ŠA Le – pob. Poprad, Obv. NÚ – P 40/1924.

³³ BOHUŠ, Ivan: Spomienky na Dávida Husza. In: Podtatranské noviny. Vlastivedná príloha – Ozveny histórie XV, č. 2/1989, s. 4.